

Минаха се още три дни така. Бащиното му здраве все още се колебаеше: ту се подобряваше, ту ненадѣйно се влошаваше. Чечилио силно се грижеше. Всѣка нощъ сестрата по два пѣти му носѣше хлѣбъ и сирене; той ядеше машинално и почти не забѣлѣзваше, какво се върши наоколо му.

Нѣкои отъ болнитѣ умираха, нощно врѣме идваха и шетаха сестри, дошлиятъ да видятъ своитѣ близки плачеха и си отиваха безъ надежда... Цѣлъ редъ отъ тѣжни, мрачни, болнични сцени, които въ друго врѣме биха го направили да полудѣе отъ страхъ и отъ мъка.

Минаваха часове, дни. Чичилио не прѣдставаше да се грижи, като потреперваше при всѣко охкане при всѣки погледъ на баща си; той ту се надѣваше, ту се отчайваше. На петия день баща му ненадѣйно се влоши. Лѣкарътъ поклати глава, като да искаше да каже: „всичко е свършено“! Чичилио зариде. Наистина баща му се влоши, но на момчето се струваше, че той се опомня. Защото болниятъ съсрѣдоточено, но съзнателно гледаше, пиеше само отъ рѣцѣтъ на дѣтето си и правеше усилия да заговори.

Тия усилия станаха така опрѣдѣлени, че Чичилио хващаше рѣцѣтъ му въ безумна надежда, като мислѣше, че лѣкарътъ се мами, какво баща му ще оздравя, и весело повтаряше:

— Не се страхувай, татко, ти ще оздравѣешъ, и ние ще се върнемъ пакъ при мама; още малко... потърпи само още малко.

Часътъ бѣше четири. Момчето седѣше пакъ тамъ, като се надѣваше и отчайваше. . . Купъ разбъркани мисли се носѣха въ главата му. Въ съсъдната стая се чува крачки и нѣкой високо каза:

— До виждане, сестро!